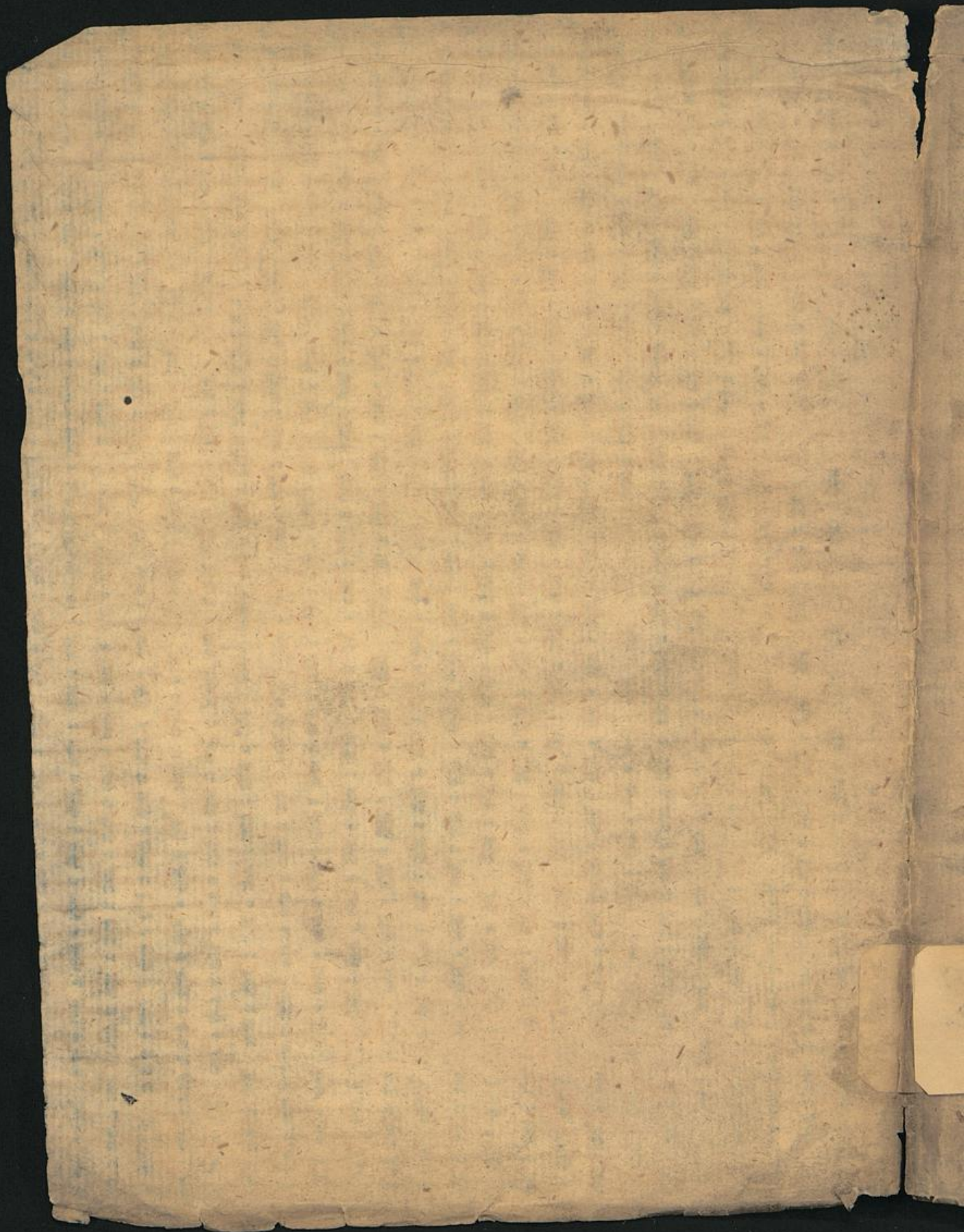

Handwritten text in a cursive script, likely a manuscript or ledger, consisting of approximately 25 vertical columns of text. The text is densely packed and appears to be organized into rows and columns, possibly representing a table or a list of entries. The script is dark and the paper shows signs of age and wear.

DE
NECESSARIA AD VALIDITATEM REMISSIONIS
DEBITI ACCEPTATIONE
SPECIMEN INAUGURALE

Q U O D

CUM POSITIONIBUS EX OMNI JURE.

P R Æ S I D I B U S

PRÆNOBILIBUS, CLARISSIMIS, CONSULTISSIMISQUE
VIRIS AC DOMINIS,

D. JOANNE JACOBO CARDAUNS

J. U. D. Prof. publ. ord. & Inclytæ Facultatis
Juridicæ Dictatore,

D. JOANNE BENEDICTO WILMES

J. U. D. Prof. publ. ord. ejusdemque Facultatis Fisco.

PRO SUMMIS IN UTROQUE JURE HONORIBUS AC DOCTORALIBUS
PRIVILEGIIS MORE MAJORUM OBTINENDIS

PUBLICO TENTAMINI SUBMITTIT

A U T H O R

G O D E F R I D U S X A V E R I U S

I M H O F F

A G R I P P I N A S ,

Philosophiæ Doctor, Linguae Græcæ Professor, Reverendiss. ac
Celsiss. Principis Episcopi Paderbornensis à Legationibus Circuli
Rhen. Westph. Secretarius & in Gohren Scabinus &c.

Anno MDCCXCIV. Die *X^{na}* Januarii.

H. L. Q. C.

COLONIÆ EX TYPOGRAPHIA UNIVERSITATIS.

Dr. jur. 27

Diss. Jur. 21
28c

1371 406 01

CONSPECTUS.

- §. 1. *Communis interpretum juris sententia ad remissionis debiti valorem non exigit acceptationem.*
- §. 2. *Sed erronea est hæc DD. sententia.*
- §. 3. *Quia A) remissio debiti est vera donatio.*
- §. 4. *Quod probatur per L. 9. ff. de donationibus.*
- §. 5. *Quæ lex citata illustratur.*
- §. 6. *Quia B) in remissione debiti verum pactum latitat.*
- §. 7. *Quod probatur per L. 1. §. 3. ff. de pactis.*
- §. 8. *Quæ lex citata illustratur.*
- §. 9. *Quia C) alioquin contractus bilateralis ex una paciscentium parte dissolvi possit.*
- §. 10.

- §. 10. Quod 1) evincit L. 55. ff. de obligat. & action.
- §. 11. Et 2) Titulus institutionum: de modis quibus tollitur obligatio & Titulus Pandectarum: de acceptationibus.
- §. 12. Quia D) ipsum jus naturæ acceptationem ad valorem remissionis debiti expostulat.
- §. 13. Varia interim Argumenta & leges in contrarium ab interpretibus juris afferuntur.
- §. 14. Et 1) L. 23, & 53. ff. de solution. & liberat.
- §. 15. Sed hæc leges meæ sententiæ non adversantur.
- §. 16. Provocant 2) ad L. 47. ff. de obligat. & actionib.
- §. 17. Sed citata Lex non adjuvat sententiam adversariorum.
- §. 18. Tandem 3) in acceptationis præsumptione opinionis suæ fundamentum constituunt.
- §. 19. Sed hæc præsumptio est chymica.
- §. 20. Concludimus igitur, ad remissionis debiti valorem requirere acceptationem.

DE

NECESSARIA AD VALIDITATEM REMISSIONIS
DEBITI ACCEPTATIONE

SPECIMEN INAUGURALE.

§. I.

*Communis Interpretum Juris Sententia ad remissionis
debiti valorem non exigit acceptationem.*

Nemo sanè, nisi in re litteraria Jurisprudentiæ civilis pla-
nè peregrinus ignorare potest, vix non unanimem interpretum
Juris sententiam esse, quod ad quamlibet donationem accepta-
tio requiratur; a) neminem quoque magis latebit, quòd quoad
remissionem debiti ejusmodi acceptatio non item à Juris Do-
ctoribus postuletur. b)

a) *J. Christoph. Koch de evictione non indistinctè in donatione præstanda*
§. 3. Cor. 3.

Wernherus in Dissertatione de acceptatione in donatione necessaria.

b) *Samuel Strykius in usu moderno Tit. de donat. §. 3. in fine.*

Georg Adam Struvius Exerc. 40, th. 8.

Henric. Habn ad Wefenbecium Tit. de pact. - n. 3.

Joan. Henr. de Berger in Oeconomia Juris Libr. 2. Tit. 2. §. 28. & in resolut. Lauterb. Libr. 2. Tit. 14. quæst. 4.

Just. Henning, Bœhmer in introductione in jus Digestorum Tit. de pactis §. 26.

Schaumburgius Libr. 2. Tit. 14. §. 24. Libr. 39. Tit. 5. §. 6.

Frider. Gottlieb Struvius Tit. de pactis Thes. 18.

§. 2.

Sed erronea est hæc DD. sententia.

Qui interim verò ab omni præjudicio immunis Juris penetrabilia paulo propiùs inspexerit ; haud dubiè cum *Clar. WOLBERO a)* & *Koch b)* fatebitur, communem Juris Interpretum opinionem, quæ in remissione debiti acceptationem permittit exulare, vix non communi errore niti, sicque demum concludet: ad remissionem debiti æque ac ad donationem, ut effectum Juris fortiri possit, necessario requiri acceptationem :

a) In Dissertatione: de opinata remissionum debiti sine acceptatione & insinuatione judiciali validitate Gœttingæ 1748.

b) In Meditationibus ad Schaumburgii Compendium Digestorum. Meditar. 4.

§. 3.

Quia A) remissio debiti est vera donatio.

Dubio non subjacet & vix non unanimis (§. 1.) est interpretum Juris sententia ad donationem requiri acceptationem; quod si

quodsi ergo probavero remissionem debiti esse donationis speciem, de necessaria pariter ad illius valorem acceptatione non magis dubitare licebit.

§. 4.

Quod probatur per L. 9. ff. de donationibus.

Cum nempe in remissione debiti in illum, uti unicuique patet, cui remissio fit à remittente liberalitas exerceatur, non immerito, quæ de donatione & de remissione debiti prædicanda videntur; & in hanc rem egregie facit *L. 9. ff. de Donationibus*, ubi JCTUS POMPONIUS: *in ædibus alienis habitare gratis donatio videtur, id enim ipsum capere videtur, qui habitat, quod mercedem pro habitatione non solvit, potest enim & citra corporis donationem valere donatio, veluti si donationis causa cum debitore meo paciscar, ne ante certum tempus ab eo petam.*

§. 5.

Quæ Lex citata illustratur.

In præstructa Lege nona remissio mercedis appellatur donatio, porro & illud donatio dicitur, si cum debitore meo paciscar, ne ante certum tempus ab eo petere possim. Quodsi ergo hæc & ejusmodi in citata Lege donatio dicenda, per argumentationem indubiam hic licet concludere, quod potiori jure dicenda sit donatio, si meo debitori debitum plane remittam. Et sic si in remissione debiti donationem adesse non
 possim

possim negare, necessario & fatendum, eadem plane requisita subintrare debere, quæ donationem in specie sic dictam concomitantur, quare & acceptationem requiri nemo facile negabit. a)

a) Ex præstructis his principiis quoque sequitur, quòd remissio debiti, si excedat summam quingentorum aureorum, judiciali insinuatione indigeat. — Et hinc

Cancerius in variis resolutionibus juris Part. I. Cap. 8. de donationibus n. 4. ait: " Utrum autem in liberatione sive remissione debiti requiratur insinuatio, si excedat summam quingentorum aureorum in dubium solet controversari. — Veritas est, quòd idem iudicatur de dicta remissione, quòd de donatione, cum remittere & donare paria sint. i;

Interim per modum exceptionis ab insinuatione judiciali liberatur remissio Usurarum debitori à creditore facta, licet summam 500 solidorum excedat, quod clarissimis verbis definit L. 23. ff. de donat. ubi: Modestinus respondit, creditorem futuri temporis usuras & remittere & minuere pacto posse: nec in ea donatione ex summa quantitatis aliquid vitii incurrere. — Ex qua lege ulterius patet, quod verissima sit conclusio remissionem esse donationem

Jochim Georg Davies in institutionib. jurisprudent. privatæ Romano-Germanicæ pag. 324. in orollario ait: " Cum debitum acceptum ferre idem sit ac debitum remittere, manifestum erit, acceptationem esse donationis speciem atque imaginariam solutionem, ideoque ea, quæ de donatione atque solutione explicata sunt, hic posse accommodari.

Joan. Christoph. Koch in meditationibus loco supra citato.

§. 6.

Quia B) in remissione debiti verum pactum latitat.

Non tantum, quia remissio debiti donationem constituit, sed quia per pactum perficitur, ulterius acceptatio ad ejus valorem postulatur. a)

a) Argumento L. 23. ff. de donationibus, ad quam provocat Koch l. cit.

§. 7.

Quod probatur per L. I. §. 3. ff. de pactis.

Indubia hujus asserti veritas redditur, si quis inspexerit L. I. §. 3. ff. de Pactis ubi ULPIANUS: "adeo autem conventionis nomen generale est, ut eleganter dicat Pedius, nullum esse contractum, nullam obligationem: quæ non habeat in se conventionem: sive re sive verbis fiat, nam & stipulatio, quæ verbis fit, nisi habeat consensum, nulla est.

§. 8.

Quæ lex citata illustratur.

Apertum enim & in vulgus notum est, quod ille, cui debitum remittitur, ex remissione sibi facta parum utilitatis sperare possit, nisi adsit medium, quo debitor creditorem suum ab exactiōe debiti in futurum queat remove, aliud autem cogitari vix potest, nisi acceptationis accessio, quâ demum factâ remissio fit actus bilateralis, & verum pactum constituit. Quamprimum enim remissio acceptata fuit, licet affirmare, quod adinstar donationis in conventionem transferit. Præterea cum remissio debiti alias etiam nomine pacti de non amplius petendo veniat, negari non potest, quin creditor per remissionem debiti à se factam suscipiat obligationem, debitorem suum ratione debiti nullo amplius tempore conveniendi; quæ jam autem obligatio stringat creditorem, nisi debitoris per acceptationem consensus, uti lex citata insinuat, accedat?

§. 9.

*Quia C) alioquin contractus bilateralis ex una paciscen-
tium parte dissolvi possit.*

Est porro communis Doctorum & Juris usitatissima regula: quod nihil tam naturale sit, quàm aliquid eodem modo dissolvi, quo colligatum est. Quodsi jam attentâ hac regulâ Juris remissio debiti sine acceptatione vellet figurari, necessario & simul foret admittendum, contractum bilateralem ex una tantum contrahentium parte posse dissolvi. Etenim ubi remissio debiti fit, semper contractus bilateralis est præsupponendus, E.G. contractus mutui, & sic ejusmodi contractus, quemdamodum nemo inficias ibit, ex parte tantum remittentis tolleretur, si alter, cui remittitur, ejus dissolutionem non acceptaret.

§. 10.

Quod 1) evincit L. 55. ff. de obligationib. & actionib.

Quare, cum eadem principia in pacti confectione subintrent, quæ in ejusdem dissolutione, hoc loco quadrant illa Legis 55. ff. de oblig. & actionib. ubi: in omnibus rebus, quæ dominium transferunt, concurrat oportet affectus ex utraque parte contrahentium, nam sive ea venditio, sive donatio, sive conductio sive quælibet alia causa contrahendi fuit, nisi animus utriusque consentit, perducì ad effectum id, quod inchoatur, non potest. a)

a) Ratio hujus legis sequentia animadvertit Zoepfner im Commentar
der

der Heineccischen Institutionen Tit. de obligationib. § 732. Nota. r.
 " daß Rechtsgelehrte giebt, welche behaupten, die Schan-
 kungen seyn ohne Acceptation gültig, habe ich oben (Tit. de
 donationib.) angeführt, jedoch das Gegentheil bewiesen. So
 glauben viele, daß die Pacta remissoria ohne Acceptation gel-
 ten, allein auch dieses ist ohne Grund.

§. II.

*Et 2) Titulus Institutionum, de modis, quibus tollitur
 obligatio, & Titulus Pandectarum
 de acceptilationibus.*

Tironibus juris usque adeo ex Titulis institutionum: *de
 modis quibus tollitur obligatio*, & Digestorum; *de acceptilationibus*
 satis superque cognitum est, quod ex principiis Juris Romani
 antiqui nullatenus obligatio tolleretur nisi per solennem accep-
 tilationem formulariam. Nunc quidem pro moribus hodiernis
 omnes pragmatici fatentur a) quod stipulationes illæ in sen-
 su Juris Romani exoleverint, interim tamen ad sublationem
 aut remissionem obligationis uno ore nudum pactum adhuc exi-
 gere videntur b), cum quod duorum consensu tolli debeat.
 Quodsi ergo pro moribus hodiernis ad remissionem obligatio-
 nis, consequenter & ad remissionem debiti postuletur con-
 sensus duorum, patet omnino, remissionem debiti ex altera
 parte acceptandam esse, cum aliàs apertè ex una tantum
 parte sublatio obligationis admitti deberet.

a) Pro pluribus hic nobis sufficiat allegasse Clar. *Hellfeld* in *Jurispru-
 dentia forensi* Tit. de acceptilationibus & *Zoepfner* im *Commentar über
 die Heineccischen Institutionen* Tit. de modis quibus tollitur obligatio.

b) *Hellfeld* loco citato.
Zoepfner im *Commentar a. a. Oete*.

contractum, duorum quoque consensu =

§. 12.

*Quia D) ipsum Jus naturæ acceptationem ad valorem
remissionis debiti exoptulat.*

Quodsi usque adeo leges deficerent positivæ , pro unico
asserti fundamento sufficeret adducere leges ipsas naturales.
Quis enim adeo insipidus erit , ut remissionem debiti benefi-
cium esse diffiteatur , & quis in dubium vocabit regulam juris
naturæ generalem : *beneficium invito non obtrudi* ? Et si hoc :
quis non videt , in remissione debiti aut acceptationem admit-
tendam , aut regulam adductam penitus eliminandam esse ?

§. 13.

*Varia interim argumenta & Leges in contrarium
ab interpretibus juris afferuntur.*

Quanquam ex prædeductis in compendio liceat conclu-
dere , quòd remissio debiti cum juris effectum sine acceptatione
fingi nequeat , non desunt tamen interpretes , qui contrarium
ut supra §. I. indicatum est , tueri & defendere conantur ;
cum autem supervacaneum plane foret , hos contrariæ senten-
tiæ patronos ex ordine omnes recensere & prætenfa eorun-
dem argumenta singulatim perstringere , hinc Præcipua tantum
eâdem brevitate , quâ necessitas acceptationis demonstrata ,
nunc refellere conabor.

§. 14.

§. 14.

Et 1) quidem L. 23. § 53. ff. de solutionib.
& liberationibus.

Quæ igitur sunt argumenta, quibus contrariæ sententiæ Patroni suam opinionem corroborare student? — Ad varias imprimis provocant leges, quarum prima est L. 23. ff. de solut. & liberationib. cujus verba hæc sunt:

“ solutione vel iudicium pro nobis accipiendo & invito &
„ ignorantes liberari possumus

& secunda L. 55. ff. eod. Tit. ubi:

“ Solvere pro ignorantè & invito cuique licet: cum sit iure
„ civili constitutum, licere etiam ignorantis, invitique
„ meliorem conditionem facere. ”

§. 15.

Sed hæc Leges meæ sententiæ non adversantur.

“ Ast quid amabo (ut ait Clar. Koch) a) his textibus inest,
„ quod contrariam sententiam juvare posset? plane ego nihil
„ video, quod aliquam tantum veri speciem illi inducat. Ex
„ eo enim, quod pro alio solvere liceat, & quod solutione
„ ab alio facta ego liberer; concludere sane non licebit,
„ acceptationem in remissionibus non esse necessariam; aliud
„ enim est solvere pro debitore creditori ejus: aliud est, si
„ creditor remittit. Est forsan remissio eo in casu, si alius
pro

„ pro debitore creditori solvit ? Cum puto amplius remittere
 „ non posse , qui creditum jam solutum accepit. Si alius
 „ creditori meo pro me solvit , contingit mea liberatio ,
 „ sed non ex remissione sed ex solutione. „ Verum quidem
 est , quòd solvendo pro ignorante & invito conditionem ejus
 meliorem facere possim ; ast an inde sequitur , quòd remissio
 debiti sine acceptatione validitatem nanciscatur ? Nemo sane
 hanc sequelam legitimam affirmare ausit , & certe si sequelam
 vellemus admittere , ex adducta *Lege 55.* nulla alia erueretur,
 quam quòd tertius aliquis remissionem debiti à creditore
 factam ignorante & invito debitore acceptare & sic ejus con-
 ditionem meliorem facere posset. Firma tamen interim hoc
 in casu maneret regula , remissionem esse acceptandam , licet
 non intersit an hæc acceptatio ab ipso debitore an à tertio
 fiat. *b)*

- a) In *Meditationibus ad Schaumburgeri Compendium Digestorum* loc.
 supra cit.
- b) An inviti debitoris conditionem per acceptationem remissionis meliorem
 facere possim de hoc adhuc dubitari videtur propter principia Juris
 naturæ §. 12. adductum invito beneficium non obtruditur. Quoad
 ignorantem sed non invitum autem ejusmodi dubium non subesse
 credo ratione *L. 63. ff. de liberat. & solut.* ubi : *si debitor sit servi
 fructuarius , potest is servus per acceptationem liberare eum , videbi-
 tur enim ex re ejus acquirere. Idem in pacto dicemus.*

§. 16.

- 2) *Provocant ad L. 47. ff. de obligat.
 & actionibus.*

Aliud contrariæ sententiæ patroni refugium quærunt in *L.
 47. ff. de obligat. & actionib.* ubi *ARRIANUS* ait : *“ multum interesse
 quæ-*

» *queras, utrum aliquis obligetur, an aliquis liberetur? ubi de obli-*
 » *gando quæritur, propensiores esse debere nos, si habeamus occasio-*
 » *nem ad negandum: ubi de liberando ex diverso ut facilius ad*
 » *liberationem.*

§. 17.

*Sed citata Lex non adjuvat sententiam
adversariorum.*

Occasione hujus legis conclamata quidem res videtur in
sententia adversariorum. Ast propius intuendo legem alia pla-
ne mens & sententia eruetur, quàm vulgo in ea latere putant.
Lex enim citata tantummodo pro regula habenda est, ad cujus
normam Judex in causis dubio subjectis procedat; quare defi-
nit, re dubia judicem proniorem esse oportere ad absolvendum,
quàm ad condemnandum, re enim dubia adest occasio. a) Judex
autem minime constituit liberationem, sed re dubiâ tantum
eam factam esse pronuntiat, quia si in utramque partem argu-
menta probabilia afferantur, propensior debet esse ad liberan-
dum, & in hoc consistit favor liberationis, quem si eatenus
extendere quis conatur, ut pactum remissorium valeat sine ac-
ceptione, id facit refragantibus legibus, reclamante totâ Ju-
risprudentiâ, & ut paucis dicam, everfis omnibus principiis.
Quis enim præsumeret præsertim omni semoto dubio Judici
attribuere potestatem aliquem cum derogatione juris tertio
quæsitum aut obligandi, aut ab obligatione liberandi? hoc autem
aperte fieret, cum supra sit expositum, quod per remissionem
debiti remittens se obstringat, debitorem nullo amplius tempore
ratione debiti conveniendi.

§. 18.

a) *Weruberus* in Commentat. select. ad Pand. §. 26.

§. 18.

*Tandem 3) in præsumptione acceptationis opinionis
sub super fundamentum constituunt.*

Cum ex præmissis legibus suam opinionem solide nequeant defendere contrariæ sententiæ patroni, hinc aliter illi patrocinari student, dicentes: acceptationem saltem in remissione debiti esse præsumendam, cum quilibet videatur bene sibi velle prospicere, & nemo censendus sit, beneficium sibi oblatum, nisi plane diliret, velle recusare.

§. 19.

Sed præsumtio hæc est chymérica.

Speciosa quidem & omni numero absoluta videtur hæc argumentatio; sed consideranti patet, quod per eandem adversarii proprio se gladio jugulent, eo ipso enim, quo acceptationem in remissione debiti præsumendam asserunt, absolutam ad valorem ejus necessitatem fatentur, id quod pro præsentis themate sufficere potest. — Hoc etiam inattento videtur tamen prætenfa præsumptio adversariorum admittenda non esse. Quidni enim & ex eadem præsumptione defendi possit, quod donatio absque acceptatione valeat, quod nemo tamen saniore saltem Jurisprudentiâ imbutus unquam admittet? cur non & simul ex hoc præsumtionis principio quilibet contractus favorabilis subsistat, licet illius, cujus præ se fert favorem, consensus

fus non accefferit? — folido itaque hæc præfumptio non inniti-
 tur fundamento, & licet vera fit aſſertio, quod unusquisque
 videatur ſibi velle bene proſpicere, inde tamen minime ſequi-
 tur, ibi aut obligationes aut liberationes fingi debere, ubi ne-
 ceſſaria ad eaſdem requiſita poſita nondum fuerint; idque eo
 minus ſequitur, cum experientia teſtis ſit, quod debitores non
 raro remiſſiones à creditoribus in ſui favorem factas arrogantiâ
 ducti recuſare non horreant. a)

- a) Plura adhuc vulgè in contrarium argumenta aſſeruntur, ſed cum hæc
 ita ſint comparata, ut refutatione non indigeant, ſtudio his ſuperſe-
 ãco. — Sic porro pro ſua opinione varia adducunt præjudicia Col-
 legiorum Juridicorum & pronunciatas in Dicasteriis ſententias, ſed
 cum hæc pro lege nec eſſe nec valere teſte Clar. Koch. loc. cit. eru-
 dite oſtendat GRIBNERUS in *Differt. de obſervantiis Collegiorum Ju-
 ridicorum* in opuscul. Tom. 4. §. 2. p. 43. “ Hinc ejuſmodi præ-
 judicia & pronunciatas ſententias hic non moror; Juſtinianus enim
 in *L. 13. Cod. de ſentent.* ait: “ *Nemo iudex vel arbiter exiſti-*
„ mer, neque conſultationes, quas non rite iudicatas putaverit, ſe-
„ quendum, non enim ſiquid non bene divimatur, hoc & in aliorum
„ iudicium vitium extendi oportet, cum non exemplis ſed legibus
„ iudicandum ſit. ” —

§. 20.

*Concludo igitur, ad remiſſionis debiti valorem
 requiri acceptationem.*

Non inepte pro coronide ſpeciminis quoad remiſſionem de-
 biti hic quadrare videntur, quæ de donatione ſic dicta protulit
 RABANUS BIRRENKOVEN a) : “ *Donationem non dantis ſolum vo-*
„ luntate, ſed & donatarii acceptatione vel verbali vel reali perfici
„ tam naturali, quàm civili rationi conforme eſt in tantum, ut quamvis
„ donator rem alteri donandam offerat, niſi tamen donatarii vel ver-
„ balis vel realis acceptatio acceſſerit, juri offerentis in rem oblatam nihil de-
cedere,

cedere, sed potius donatorem rem oblatam ob deficientem Donatarium
acceptationem jure revocare posse non dubitem. b)

- a) In Thesibus juridicis Teutoburgi ad Rhenum ventilatis 1778. Thesi 3.
b) Eadem effatur ZOESIUS in Commentario ad Pand. Lib. 42. Tit. de
Confessis N. 16. "Præterea hujusmodi Confessio (liberatoria) continet
speciem quandam donationis, quæ non est firma, priusquam acceptata
fuerit, ut traditum est supra de Donationibus; auz enim liberum
est promittenti donationem revocare."

POSITIONES

EX

UNIVERSA JURISPRUDENTIA.

1. Jus naturæ complectitur Leges naturales hominum officia determinantes.
2. Non adæquata videtur esse divisio officiorum erga Deum, erga nosmet ipsos, atque alios.
3. Inter præcipuas familiarum species est societas conjugalis, quæ singulis præcepta dici nequit.
4. Jus gentium non est nisi jus naturæ ad gentes applicatum, ideoque ab illo non distinctum.
5. Genti in gentem potestas nulla competit.
6. Nihilominus bellum inter gentes justum & licitum esse potest.
7. In Civitate Imperans necessario existit.
8. Ex pacto subjectionis determinantur jura imperantis & subditorum.
9. Jura in Imperantem translata revocari absque imperantis consensu nequeunt.
10. In Ecclesia revera regimen sacrum existit.
11. Regimen hoc sacrum à Christo Corpori Episcoporum hierarchico concreditum est, & pari quidem inter se apostulatus jure salvo tamen Primatu Petri.
12. Minor impubet septennio tamen major licite & valide sponsalia contrahit.
13. Pubertate adeptæ resiliere potest si sponsalia reclamet.
14. Si autem sponsalia in impubertate contracta juramento fuerint vallata adeptæ pubertate non possunt reclamari, id quod omni dubio caret, si contrahens sponsalia fuerit pubertati proximus aut malitia suppleat ætatem.

15. Jus civile Romanum in subsidium tantum jure patrio deficiente, obtinet.
16. Transactio ex capite læsionis enormis rescindi nequit.
17. Statuta non strictæ sed eidem cui leges interpretationi subjacent.
18. Furiosus si habeat dilacida intervalla valide & mortis causâ & inter vivos disponere potest, licet actu sub curatela sit.
19. BOEHMERUS in com endio Pand. Tit. de pactis §. 26. sibi met ipsi contradicit, si; stante divisione pactorum in obligatoria & liberatoria, ad liberatoria non requirit acceptationem.
20. Errant, qui Edicti divi Marci negant usum hodiernum.
21. Locator prænumerata sibi à conductore mercede non videtur renunciâsse beneficio *Legis 3. Cod. de Locat. cond.*, si tempore prænumerationis propria necessitas nondum extitit.
22. In compensatione debet adesse mutuum creditum & debitum.
23. Cum grano salis accipienda est regula juris: magis æquitatis, quam stricti juris habenda est ratio.
24. Liberi expositi in thesi non semper pro illegitimis habendi sunt.
25. Jurisjurandi delatio est probatio in continente liquida & in ipso processu executivo conceditur.
26. Cessionarius mota super cessione controversiâ cesso debet probare titulum, & in hujus probatione non statim juvatur cessionarius assertionem cedentis, sed pro rei circumstantiis locum obtinet juramenti delatio.
27. Unicus testis in probatione non relevat.
28. Nec duo, si sibi repugnent.
29. Ex interpretatione legum aut negotiorum civilium verba non sunt captanda.
30. Constitutio *Legis Rhodiæ de jactu* non indistinctè locum capere videtur, sed propter exortum incendium ædes in civitate sunt demoliendæ.
31. Contra sententias ad res judicatas de jure Germanico rectè petitur restitutio in integrum.
32. Circa locationem conductionem jus germanicum non multum recedit à jure communi.
33. Unio prolium suam originem petit ex jure germanico.
34. Errant, qui Constitutionem provinciam Moguntinam quoad unionem prolium pro lege universali in Imperio R. Germanico jactitant.
35. In summis Imperii tribunalibus contumacia non nisi allatis causis moræ purgatur.
36. Auream Bullam nec Carolus IV., nec Jurisconsultus Bartolus, sed juxta verisimilem sententiam Clericus quidam concepit.

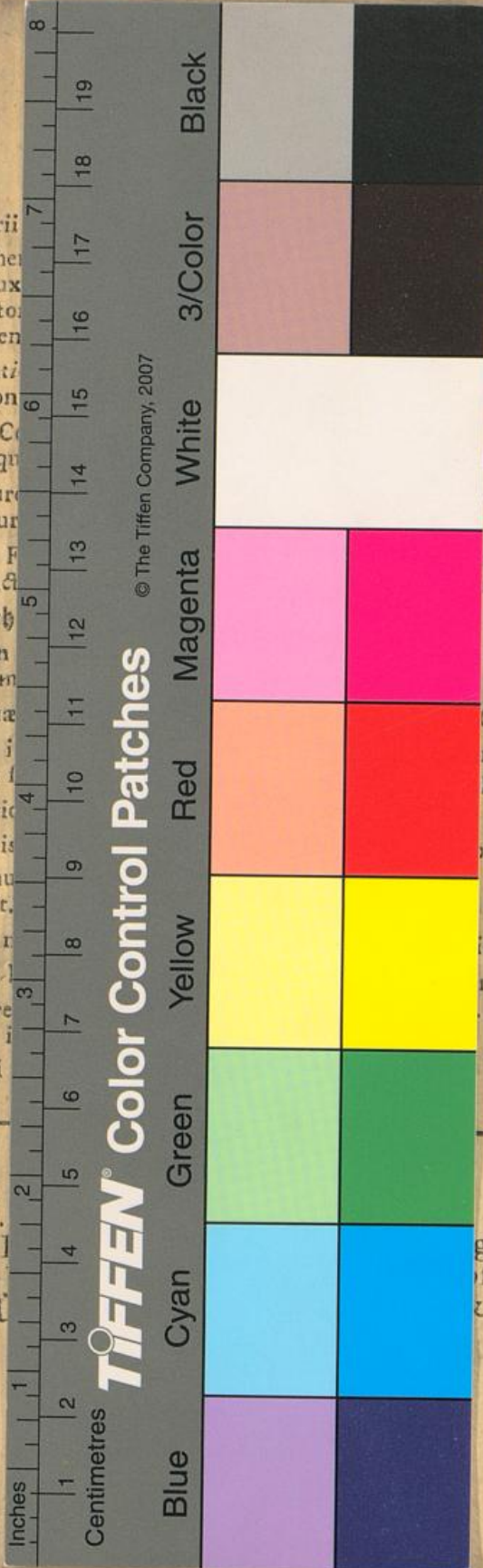
37. Liberae Imperii Civitates eodem, quo ceteri Status Jure territoriali gaudent.
38. In circulo Rhenavo Westphalico Directorium una cum Episcopo Monasteriensi habuerat Dux Juliacensis. Hujus loco nunc ex transactione Anno 1665 inita tenent Elector Brandenburgicus & Palatinus Neoburgicus conjunctim quidem, sed ita tamen, ut in munere ipso vices alternent.
39. Juxta capitulationem novissimam hodiernis temporibus integrum est Statibus Circulorum non rogato ante consensu Imperatoris convenire.
40. Conclusio in Conventu circulari fit per majora, atque à Directoribus in Recessam redigitur, qui subscriptione & sigillis munitus in Archiviam Circuli reponitur.
41. Non raro plures Circuli consilia communicant in negotiis communibus, quae inde dicuntur *Korrespondierende Kreise*.
42. Vasallus qui Feudum petito, sed non impetrato Domini directi consensu necessitate adactus alienat, non potest puniri poenâ caducitatis, saltem de praxi.
43. *Sonnen-Lehn* eadem Feuda sunt, quae vero idiomate appellantur *sein Lehn*.
44. Si Vasallus in Dominam deliquerit, sive Feudum sit novum sive antiquum, redit Feudam ad Dominam.
45. Analogia, quae ducitur à Feudis ad Allodia, non subsistit.
46. Ut Capitalia in Electoratu Coloniensi jure immobilium regantur, requiritur, ut
A) exposita sint in annuas usuras, & B) in loco, qui pertinet ad Electoratum.
47. Juri devolutionis pacto derogari potest.
48. Expressio vocis: *Cambium Wechsel* ad substantiam negotii cambialis requiritur.
49. In Cambio nullae exceptiones, nequidem exceptio de non numerata pecunia locum capit.
50. Errant, qui natales Cambiorum in expeditionibus eruciatis quaerunt.
51. Concubinatus hodie inter Catholicos rationem veri criminis habet.
52. Si delictum relegatio tantam vel carcer multa sequatur, nec reus ejus fit conditionis ut in eum fugae suspicio cadat, carceri non datur locus.
53. Errant, qui accusationem inter abrogata referunt.

O P P U G N A B U N T :

<p>D. HERM. JOSEPH. WITTHOFF, D. JOAN. LAURENT. FIRMINICH, D. PETR. JOSEPH. DIETHIER, D. ARNOLD. ROHR,</p>	<p>} Agrippinates, Phi- } losophiae Doctores } & LL. Candidati.</p>
---	---

37. Liberæ Imperii
 38. In circulo Rheni
 habuerat Dux
 tenent Elector
 sed ita tamen
 39. Juxta capitulati
 onum non
 40. Conclusio in C
 redigitur, qu
 41. Non raro plure
 inde dicuntur
 42. Vasallus qui F
 cessitate adac
 43. Sonnen = Leh
 44. Si Vasallus in
 redit Feudum
 45. Analogis, qua
 46. Ut Capitalia i
 A) exposita
 47. Juri devolutio
 48. Expressio vocis
 49. In Cambio nu
 locum capit.
 50. Errant, qui r
 51. Concubinatus
 52. Si delictum re
 ditionis ut i
 53. Errant, qui

D. HERM.
 D. JOAN. I
 D. PETR.
 D. ARNOI

© The Tiffen Company, 2007

territoriali gaudent.
 Episcopo Monasterienfi
 sione Anno 1665 inita
 tus conjunctim quidem,
 tegrum est Statibus Cir
 pire.
 Directoribus in Recessam
 civiam Circuli reponitur
 tiis communibus, qui
 ni directi consensu ne
 citatis, saltem de praxi.
 appellantur sein Leh.
 novum sive antiquum,
 fit.
 regantur, requiritur, ut
 pertinet ad Electoratum.
 otii cambialis requiritur,
 non numerata pecunia
 tatis quaerunt,
 nis habet.
 , nec reus ejus fit con
 datur locus.

grippinates, Phi
 sophiae Doctores
 LL. Candidati.

